

Arrest

nr. 306 045 van 3 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat J. RICHIR, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 16 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 28 maart 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Salvadoraanse nationaliteit en werd u in 1986 geboren in de hoofdstad San Salvador. U werd er grootgebracht in de buurt San José Obrero. Qua onderwijs rondde u de middelbare school (bachillerato) af, waarna u aanvankelijk aan de slag ging bij een bedrijf en vervolgens als zelfstandige werkte. Tijdens de laatste periode in uw land was u huisvrouw. U begon ongeveer 13 jaar geleden een relatie met een man genaamd C.A.M.V. (...), met wie u heeft samengewoond in de wijken Metropolis/Australia en

Jardines del Volcan, beiden binnen San Salvador. Jullie hebben samen drie kinderen: C.R. (°2013) en D.D. (°2013), een tweeling, en H.D. (°2017).

Uw partner C. kreeg op een gegeven moment problemen met de Mara Salvatrucha (MS-13) vanwege het feit dat hij gunsten voor hen moest leveren. Hij had ook een aangifte tegen hen ingediend. Voor de rest weet u daar niet veel over. Hij besloot alleen het land te verlaten en reisde op 26 november 2019 met het vliegtuig naar België. U en uw kinderen bleven op jullie beurt in El Salvador en vestigden zich in San José Obrero, waar u opgegroeid bent. Op 29 november 2019 deed uw partner een eerste verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) betekende hem op 7 juli 2020 een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het arrest van 12 maart 2021.

Rond de tijd dat C. uit El Salvador vertrok, kwamen er bendeleden bij u langs die naar hem vroegen. Ze wisten naar eigen zeggen af van zijn aangifte en zijn vertrek uit het land, en geboden u maandelijks \$300 aan hen te geven die bij u zou worden opgehaald. Zo niet, zouden uw kinderen worden gedood. Naderhand zamelden C., zijn moeder en uw moeder geld bijeen en betaalde u elke laatste week van de maand het gevraagde bedrag aan de bende. Na verloop van tijd droegen zij u op het geld zelf naar hen te brengen, op verschillende locaties, waar u werd uitgescholden en aangerakt. Ongeveer anderhalf jaar geleden dwong een bendelid van de MS-13, die op drie huizen van u woonde, u om seks met hem te hebben. Een tijdlang gebeurde dit elke keer toen u het geld ging bezorgen en eenmaal keek er ook een andere man toe. Zij stuurden u ook naar personen van een andere bende uit een andere regio, die u ook moest bevredigen, en verder werd u begin 2022 verkracht door drie MS-bendeleden van de zone waar u woonde. Men nam tevens vanuit de bende een video op waarin er meer geld gevraagd werd van uw partner. U kon de situatie niet meer aan, verzamelde de nodige fondsen via uw familie, uw partner en uw schoonfamilie en verliet op 13 mei 2022 El Salvador samen met uw drie kinderen. Jullie reisden met het vliegtuig via Madrid naar België, waar jullie 's anderendaags aankwamen. Op 16 mei 2022 diende u samen met uw kinderen een verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. Diezelfde dag deed uw partner C. op zijn beurt een tweede verzoek om internationale bescherming in België.

In het geval van een terugkeer vreest u te worden gedood door de Mara Salvatrucha (MS-13). In hoofde van uw kinderen vreest u hetzelfde.

Ter staving van uw verklaringen diende u uw internationaal paspoort in, de paspoorten van uw kinderen en kopieën van hun geboorteaktes.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Uit de gegevens in uw dossier blijkt dat u aanvankelijk driemaal bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd opgeroepen voor uw initiële interview (i.e. op 13 juni 2022, 7 september 2022 en 27 oktober 2022), maar u telkens niet aanwezig kon zijn. Wat deze eerste twee interviews betreft, diende u naderhand een medisch attest in waarin staat dat u zich niet tot bij de DVZ kon begeven wegens ziekte, overigens beschikten ook twee van uw kinderen (t.t.v. van uw eerste oproeping bij DVZ) en uw partner (t.t.v. uw tweede oproeping bij DVZ) over een gelijkaardig attest. Deze attesten geven evenwel geen toelichting over de aard of de symptomen van uw ziekte op dat moment. Toen de DVZ u een vierde maal opriep d.d. 9 december 2022, was u wel aanwezig en was u goed in staat om vragen te beantwoorden over uw leven en uw familie in El Salvador en om een overzicht te geven van de feiten die aanleiding gaven tot uw vertrek, zo blijkt uit hetgeen werd opgetekend (zie verklaring DVZ en CGVS-vragenlijst). U verklaarde bovendien dat het goed ging met uw gezondheid en haalde desgevraagd geen elementen aan die uw deelname aan de asielprocedure zouden bemoeilijken (zie vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ en verklaring DVZ, vraag 29).

Toen u later werd opgeroepen voor uw persoonlijk onderhoud van 26 januari 2023 op het CGVS, gaf uw advocaat enkele uren voor uw onderhoud te kennen dat u zich erg slecht voelde en geterroriseerd was bij de gedachte om in detail te vertellen over de feiten die u heeft meegemaakt in El Salvador. Uw advocaat vermeldde hierbij dat er een psychologische opvolging ging worden opgestart, dat u uw situatie met een dokter zou bespreken en dat zij verdere elementen over uw toestand ging overmaken aan het CGVS. Zij verzocht eveneens een nieuw persoonlijk onderhoud te laten plannen. Hierop liet het CGVS per e-mail aan uw advocaat weten dat een effectief een nieuw onderhoud zou worden ingepland, en er werd haar gevraagd uw psychische toestand te laten attesteren en dit over te maken vóór dit nieuwe onderhoud. Uw advocaat bevestigde nadien dit te zullen doen. Echter ontving het CGVS tot op heden geen enkele documentatie over uw psychische toestand waarnaar uw advocaat in haar eerdere e-mail verwees. Wel maakte zij een medisch attest over, voor de duur van één dag, waarop staat dat u wegens ziekte niet naar uw persoonlijk onderhoud kon komen en ook na afloop van uw tweede oproeping op het CGVS d.d. 7 maart 2023, waarop u eveneens niet verscheen, stuurde zij een gelijkaardig attest door. Beide stukken lichten opnieuw niet toe wat de aard en/of de symptomen van uw ziekte betroffen, evenmin brachten u of uw advocaat het CGVS op de hoogte van de reden van uw tweede afwezigheid (zie briefwisseling in administratief dossier).

Op zich betwist noch ontkent het CGVS dat u het in zekere zin lastig heeft op mentaal vlak. Echter kan niet anders dan worden besloten dat deze toestand, waarnaar uw advocaat in haar e-mail van 26 januari 2023 verwees, niet dermate ernstig is dat u niet op een normale wijze zou kunnen deelnemen aan de asielprocedure. Indien dat wel zo was kan redelijkerwijze worden verwacht dat dit inmiddels, twee maanden na voorgaande e-mail en na expliciete vraag van het CGVS, werd geattesteerd door een arts of andere professional. Zeker gezien uit bovenstaande blijkt dat u de voorbije maanden toch meerdere malen een arts heeft kunnen consulteren. Daarenboven bleek u tijdens uw interview bij DVZ d.d. 9 december 2022 wel degelijk in staat om details te vermelden over ingrijpende gebeurtenissen die u zou hebben ervaren in El Salvador en haalde u toen geen noemenswaardige gezondheids of andere klachten aan (zie CGVS-vragenlijst; zie verklaring DVZ, vraag 29). Evenmin bleek dat er zich tijdens dit interview problemen zouden hebben voorgedaan bij de uiteenzetting van uw relaas of het overlopen van uw persoonsgegevens. Ook dit is een aanwijzing dat de moeilijkheden op mentaal vlak waarvan sprake, niet van die aard zijn dat ze uw procedure of de inhoud van uw verklaringen in het gedrang zouden brengen. Er kan niet worden aangenomen dat u slechts anderhalve maand na het interview bij DVZ, waar u verklaarde dat u het goed stelde, plots dermate zware psychische problemen zou hebben ontwikkeld waardoor u niet zou kunnen worden geïnterviewd, zoals uw advocaat alludeert in haar e-mail van 26 maart 2023, noch brengt u enig begin van bewijs of attestatie aan daaromtrent. Ook het gegeven dat u noch uw advocaat duiding gaven bij uw afwezigheid (voor de duur van één dag) op het persoonlijk onderhoud van 7 maart 2023 ondermijnt het bestaan van ernstige psychische problematiek in uw hoofde. Indien dat werkelijk zo was, kan jullie verwacht dat jullie het CGVS hiervan spoedig op de hoogte zouden brengen, quod non.

Gelet op het voorgaande werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Aangezien het, (1) zoals eerder aangehaald, na het betekenen van twee convocaties niet mogelijk bleek om u te horen op het CGVS, en (2) uit uw verklaringen blijkt dat uw vluchtrelaas integraal in het verlengde ligt van het relaas van uw partner, dat reeds door de asielinstanties werd geëvalueerd (zie infra), kan worden besloten dat er in uw administratief dossier voldoende elementen voorhanden zijn om tot een beoordeling te komen over uw vrees bij terugkeer naar El Salvador, zonder u nog een derde maal op te roepen voor een persoonlijk onderhoud.

Na grondig onderzoek van uw dossier moet worden vastgesteld dat er in uw hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingen-conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Toen er u bij de DVZ gevraagd werd naar een overzicht van alle feiten die hebben geleid tot uw vertrek, verklaarde u dat uw partner problemen met een bende kende, voor wie hij gunsten moest leveren. Nadat hij vertrok uit El Salvador, zouden zij u hebben afgeperst en zouden zij u na verloop van tijd gedwongen hebben tot seksuele betrekkingen met hun leden en ook met leden van een andere bende. Uit uw verklaringen volgt duidelijk dat de reden waarom bendeleden u viseerden, was omdat uw partner eerder een aangifte tegen hen had ingediend en hij vervolgens uit het land vertrokken was. Het waren dezelfde bendeleden die u afpersten omwille van uw man, die u later tot seksuele handelingen dwongen, zo verklaarde u. U haalde overigens geen andere asielmotieven aan, evenmin in hoofde van uw kinderen (zie CGVS-vragenlijst).

Om te beginnen moet worden opgemerkt dat de oorspronkelijke problemen van uw partner C. met bendeleden in El Salvador ongeloofwaardig werden bevonden, waardoor het CGVS hem zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. Met het arrest nr. 250 925 van 12 maart 2021 kwam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) tot dezelfde conclusie. Met name oordeelde de Raad dat (1) uw partner tegenstrijdige verklaringen aflegde over enkele afpersingen waarvan hij verklaarde slachtoffer te zijn geworden, (2) zijn verklaringen over zijn diensten voor bendes niet aannemelijk zijn gelet op de aard van zijn verhuizen, (3) hij evenmin aannemelijke verklaringen aflegde over een ontvoering, die beweerdelijk de aanleiding van zijn vertrek vormde, gezien de lange tijdsperiode tussen deze gebeurtenis en de eerdere feiten, (4) het niet logisch overkomt dat hij pas 8 jaar na het begin van zijn problemen voor het eerst aangifte deed ondanks het bestaan van connecties bij de ordediensten, en ook het gegeven dat hij slechts tegen één bende bescherming zou zoeken (terwijl hij in wezen twee bendes verklaarde te vrezen) afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn vrees, en (5) de documenten die uw partner neerlegde op zich niet volstonden om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen (zie RvV-arrest nr. 250 925 in map 'documenten'). De voorgaande beoordeling van de RvV heeft kracht van gewijsde en is met andere woorden definitief.

Vermits u zich in het kader van uw eigen verzoek enkel baseert op een reeks gebeurtenissen die volledig in het verlengde liggen van het reeds ongeloofwaardig geachte relaas van uw partner, kan er ook aan deze gebeurtenissen geen geloof worden gehecht. Immers, gezien uw partner niet aannemelijk maakte dat hij überhaupt werd gerekruteerd en afgeperst door bendes in El Salvador en een klacht tegen een van die bendes indiende, kan bijgevolg evenmin worden aangenomen dat deze laatste bende u vervolgens zou beginnen afpersen vanwege die klacht en het vertrek van uw man, en dus ook niet dat zij u omwille daarvan tot seksuele handelingen zouden dwingen (zie CGVS-vragenlijst, vraag 3.5).

Uw relaas druist bovendien in tegen wat C. zelf verklaarde ten tijde van zijn eerste asielprocedure. U stelde ten aanzien van de DVZ dat, toen er rond de tijd van uw partners vertrek (26 november 2019) benedeleden u begonnen af te persen en bevragen over uw partner, u daarna uw partner op de hoogte bracht van wat er aan de hand was. Vervolgens zou (onder meer) uw partner vanuit België geld verzameld hebben hetgeen deze bende maandelijks kwam innen (zie CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Wat betreft de latere gebeurtenissen waarvan u melding maakte, namelijk geldleveringen aan huis en verkrachtingen door benedeleden, verklaarde u dat u de situatie niet meer aankon en u begin 2022 onder meer met uw partner sprak zodat u met zijn hulp naar België kon komen (zie CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Uit uw verklaringen blijkt met andere woorden duidelijk dat u uw partner al van meet af aan had ingelicht over de problemen met benedeleden die u, blijkbaar reeds kort na zijn vertrek, moest trotseren, en dat u ook later hierover bleef rapporteren aan hem. Dit alles is echter flagrant in tegenstrijd met hetgeen hij zelf verklaarde ten aanzien van het CGVS alsook tijdens zijn beroepsprocedure bij de RvV. Toen er aan uw partner op zijn persoonlijk onderhoud van 15 juni 2020, dat nota bene meer dan een half jaar na zijn vertrek uit El Salvador plaatsvond, gevraagd werd of u en uw kinderen nog in contact kwamen met de benedeleden met wie hij problemen had, antwoordde hij namelijk van niet (zie notities 19/26632 p.12, map 'documenten'). En toen het CGVS hem vroeg of hij nog contact had met jullie, beweerde hij dat jullie elkaar elke dag spraken en expliciteerde hij dat jullie niet buiten kwamen, zonder meer (zie notities 19/26632 p.3-4, map 'documenten'). Ook in het verzoekschrift van uw partner t.a.v. de RvV werd verwezen naar de verklaring van uw partner als zouden jullie geen problemen met bendes meer hebben gekend, en valt te lezen dat u en uw kinderen in een regio woonden waar jullie niet door hen zouden worden teruggevonden (zie verzoekschrift 19/26632 '6de tak'). Uit het RvV-arrest blijkt evenmin dat er in de aanloop naar zijn zitting, of tijdens de zitting zelf, werd verwezen naar eventuele problemen die u in El Salvador ervoer ten gevolge van zijn vertrek (zie RvVarrest nr. 250 925 in map 'documenten'). Kortom, dat uw partner doorheen zijn eerste asielprocedure naliel ook maar iets te vermelden over eventuele verdere problemen aan jullie adres, terwijl u nu beweert dat u op dat moment al ettelijke maanden werd afgeperst, jullie kinderen daarbij met de dood werden bedreigd en C. hiervan afwist (zie GVS-vragenlijst, vraag 3.5), raakt kant noch wal en doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen die u inroept. Indien deze feiten werkelijk zijn voorgevallen, dan had uw partner hier ongetwijfeld melding van gemaakt in zijn eerste verzoek, in casu quod non.

Daarnaast moet worden gewezen op de lange wachttijd van uw partner alvorens een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen in België. Hoewel het bevestigende arrest van zijn eerste verzoek door de RvV reeds geveld werd op 12 maart 2021, diende hij zijn tweede asielverzoek bij de DVZ pas in op 16 mei 2022, hetgeen erg opvallend is. Indien u werkelijk werd belaagd door benedeleden op de ernstige manier zoals u het beschreef, zou dit immers ook afstralen op de situatie van uw partner en zijn vrees bij terugkeer naar El Salvador, en kan worden verwacht dat hij veel sneller een nieuw verzoek zou indienen. Dat hij hier maar liefst één jaar en twee maanden mee wachtte is in het licht van uw huidige verklaringen onbegrijpelijk en vormt een bijkomende bevestiging dat u zich in wezen op een bedrieglijk relaas baseert.

Gelet op voorgaande overwegingen toont u niet aan een gegronde vrees voor vervolging te hebben in de zin van de Conventie van Genève, en kan de status van vluchteling u dan ook niet worden toegekend.

De documenten die u doorheen de asielprocedure indiende, kunnen niet leiden tot een ander besluit. Uw internationaal paspoort, de paspoorten van uw kinderen en hun geboorteaktes bieden alleen zicht op jullie nationaliteit, identiteit en reisweg. U verwees verder nog naar een video, die u werd bezorgd door benedeleden en waarin zij meer geld eisten van uw partner doch u diende deze niet in en maakte deze niet over aan het CGVS (zie CGVS-vragenlijst en 'ontvangstbewijs documenten' DVZ). Wat er ook van zij, dergelijke video's kunnen enkel uw relaas ondersteunen in het geval van geloofwaardige verklaringen. Dit is in casu niet het geval aangezien u louter voortborduurt op een reeks gebeurtenissen vanwege uw partner die reeds bedrieglijk bevonden werden door de asielinstanties, en jullie verklaringen hierover flagrant tegenstrijdig zijn gebleken (zie supra). Louter op zichzelf staand heeft zulke video geen bewijswaarde daar dergelijke opnames eender waar, eender wanneer en in eender welke omstandigheden genomen kunnen zijn, of zelfs bewerkt of geënceneerd kunnen zijn.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022, UNHCR guidelines van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20220704.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door de aanwezige bendes en de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is gerelateerd aan de bendes. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Uit de aard en/of vorm van het geweld gebruikt door de bendes en de Salvadoraanse autoriteiten blijkt duidelijk dat welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel worden geviserd. Het geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks de ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ondanks de precaire situatie in El Salvador, blijkt uit de informatie niet dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor de volledigheid kan worden aangestipt dat het CGVS in hoofde van uw partner, C.A.M.V. (...), overging tot een beslissing niet-ontvankelijk.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van “artikel 1, sectie A, §2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 57/6/2 § 1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, van artikel 17 van het KB 11.07.2003 over het procedure bij het CGVS, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur en van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten en het recht verhoord te worden”.

Dit middel wordt toegelicht als volgt:

“Verzoekende partij betwist de bestreden beslissing;

Ter staving van zijn betwistingen laat verzoeker hier onderstaande elementen en argumenten voor:

1°.

Ten onrechte heeft het CGVS de bestreden beslissing genomen zonder verzoekster te horen op een persoonlijk onderhoud ;

Wat betreft de convocaties die verzoekster hierover heeft ontvangen, heeft verzoeker haar afwezigheid kunnen uitleggen op basis van medische attesten (stukken 3);

Het CGVS kan niet tegen medische attesten gaan ;

Die medische attesten tonen wel aan dat verzoekster niet in staat was om haar persoonlijk onderhoud te maken ;

Duidelijk moet de bestreden beslissing vernietigd verklaard worden en het dossier teruggestuurd naar het CGVS zodat een persoonlijk onderhoud voor verzoekster zou kunnen plaatsvinden.

2°.

Ten minste zou het CGVS een schriftelijk formulier moeten hebben laten invullen door verzoekster om haar een kans te geven om uitgebreide verklaringen te kunne afleggen ;

De bestreden beslissing werd inderdaad genomen enkel op basis van samengevat informatie zoals verzameld het gebeurt bij DVZ ;

in een contexte te meer waar verzoekster bij DVZ duidelijk vermeld heeft dat ze het moeilijk had met chronologie en had dus wat hulp nodig om zich beter kunnen situeren in haar relaas en de zware incidenten (seksueel misbruik) die zij heeft moeten meemaken ;

3°.

Met andere woorden, en op dubbele titel (zie punt 1 en 2 hierboven) het kwetsbare profiel van de kandidaat is niet betwistbaar ;

4°.

Betreffende de incidenten die verzoekster heeft moeten doormaken, vergist het CGVS zich door te beschouwen dat verzoekster en haar echtgenoot tegenstrijdige verklaringen zouden hebben afgelegd:

Verzoekster en haar echtgenote hebben inderdaad beide verklaard, bij DVZ in december 2022, dat verzoekster “vorig jaar” seksueel misbruikt is geweest.

De tijdslijn klopt dus helemaal.

5°.

Het CGVS meent ten onrechte dat verzoekster haar echtgenoot dit seksueel misbruik had moeten melden in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming.

Dit eerste verzoek dateert immers van 03.12.2019 en uw beslissing dienaangaande van 12.03.2021, dus meer dan een jaar voor december 2022, terwijl verzoekster en haar echtgenote tijdens hun hoorzitting bij de DVZ in december 2022 de gebeurtenissen in de tijd als vorig jaar hebben plaatsgevonden.

De huidige verklaringen van verzoekster en haar echtgenote komen dan ook volledig overeen met de eerdere verklaringen die verzoekster haar echtgenoot heeft afgelegd in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming.

6°.

Wat betreft de afpersingen die verzoekster heeft moeten betalen (nadat verzoekster haar echtgenoot uit El SALVADOR is vertrokken) , heeft duidelijk verzoekster bij DVZ verklaard dat zij niet kon zeggen wanneer alles begonnen is (zien vragenlijst van verzoeker zijn echtgenote pagina 2 tweede paragraaf);

– > Het CGVS heeft dus geen enkele element om te kunnen concluderen dat die afpersing zou dateren van toen het eerste verzoek om internationale bescherming van de echtgenoot van verzoekster nog hangende was.

7°.

Het is wel zo dat verzoekster bij DVZ verklaard heeft op de vraag : “wanneer begonnen ze naar uw echtgenoot te vragen ?” dat zij “wist het niet” en dan, toen haar naar een jaar werd aangevraagd, dat “het was rond de tijd dat verzoeker naar België kwam”;

Maar het blijkt duidelijk dat verzoekster in de warren was en beantwoorde door het hele problematieke in de tijd te situeren ; zij antwoordde duidelijk niet over de verdere afpersingen die gebeurde na het vertrek van verzoeker ;

Zo nee, waarom zou zij net daarna hebben verklaard (zie vragenlijst pagina 2 paragraaf 2) dat zij die verdere afpersingen niet kon dateren ?

Men moet de verklaringen van verzoekster als een geheel beschouwen en niet door aparte woorden van elkaar te snippen.

8°.

Uit voorgaande elementen, kunnen we zonder twijfel vaststellen dat verzoekster dient gehoord te worden, en dit samen met haar echtgenoot, om hen een echte kans om volledig hun asielrelaas te kunnen afleggen ;

9°.

Onbetwistbaar is het dossier van verzoekster gelinkt met die van haar echtgenoot die hangende bij Uw raad momenteel is.

10°.

Het beginsel van de eenheid van de familie eiste ook dat het CGVS een beslissing zou hebben moeten nemen voor beide en niet apart voor een en niet voor de andere partner;

Verzoekster legt neer kopie van het beroep ingediend door haar man bij Uw Raad (stuk 4) ;

11°

Ter conclusie:

Verzoekster recht op een persoonlijk onderhoud heeft en de motieven van de bestreden beslissing zijn ook helemaal verkeerd,

Met als gevolg dat de bestreden beslissing vernietigd moet verklaard worden en het dossier naar het CGVS moet teruggestuurd worden zodat tegenpartij verzoekster kan horen alsook haar echtgenoot, alvorens een beslissing voor beide partner te mogen nemen krachtens het beginsel van de eenheid van de familie ;

In subsidiaire orde moet men wel concluderen dat talrijke informatie door het CGVs nog niet verzameld worden, of totaal verkeerd worden begrepen of met als gevolg dat ten minstens een extra onderzoek door het terugsturen van het dossier naar het CGVS wel nodig is.”

Verzoekster voegt twee medische attesten en het beroep ingediend door haar echtgenoot toe ter ondersteuning van haar verzoekschrift.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. Beoordeling

4.1. Verzoekster klaagt in haar verzoekschrift aan dat ze niet werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) en dat de motieven van de bestreden beslissing, mede hierdoor, verkeerd zijn.

4.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt het volgende.

Verzoekster werd een eerste maal opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud dat zou plaatsvinden op 26 januari 2023. De advocaat van verzoekster deelde de verwerende partij per e-mail en enkele uren voor het onderhoud mee dat verzoekster zich erg slecht voelde en geterroriseerd was bij de gedachte om in detail te vertellen over de feiten die ze heeft meegemaakt in El Salvador. Er werd gevraagd om het persoonlijk onderhoud te annuleren en een nieuw persoonlijk onderhoud te plannen. Een medisch attest om haar afwezigheid te wettigen, werd voorgelegd en de verwerende partij liet weten dat een nieuw persoonlijk onderhoud zou worden ingepland. Verwerende partij vroeg daarbij om verzoeksters psychische toestand te laten attesteren en dit over te maken voor het nieuwe persoonlijk onderhoud.

Verzoekster werd een tweede maal uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud dat zou plaatsvinden op 7 maart 2023. Een medisch attest werd overgemaakt om haar afwezigheid te wettigen.

Vervolgens werd door de verwerende partij op 28 maart 2023, zonder verzoekster persoonlijk te horen, de bestreden beslissing genomen.

De verwerende partij rechtvaardigde deze handelwijze als volgt:

“Echter ontving het CGVS tot op heden geen enkele documentatie over uw psychische toestand waarnaar uw advocaat in haar eerdere e-mail verwees. Wel maakte zij een medisch attest over, voor de duur van één dag, waarop staat dat u wegens ziekte niet naar uw persoonlijk onderhoud kon komen en ook na afloop van uw tweede oproeping op het CGVS d.d. 7 maart 2023, waarop u eveneens niet verscheen, stuurde zij een gelijkaardig attest door. Beide stukken lichten opnieuw niet toe wat de aard en/of de symptomen van uw ziekte betroffen, evenmin brachten u of uw advocaat het CGVS op de hoogte van de reden van uw tweede afwezigheid (zie briefwisseling in administratief dossier).

Op zich betwist noch ontkent het CGVS dat u het in zekere zin lastig heeft op mentaal vlak. Echter kan niet anders dan worden besloten dat deze toestand, waarnaar uw advocaat in haar e-mail van 26 januari 2023 verwees, niet dermate ernstig is dat u niet op een normale wijze zou kunnen deelnemen aan de asielprocedure. Indien dat wel zo was kan redelijkerwijze worden verwacht dat dit inmiddels, twee maanden na voorgaande e-mail en na expliciete vraag van het CGVS, werd geattesteerd door een arts of andere professional. Zeker gezien uit bovenstaande blijkt dat u de voorbije maanden toch meerdere malen een arts heeft kunnen consulteren. Daarenboven bleek u tijdens uw interview bij DVZ d.d. 9 december 2022 wel degelijk in staat om details te vermelden over ingrijpende gebeurtenissen die u zou hebben ervaren in El Salvador en haalde u toen geen noemenswaardige gezondheids of andere klachten aan (zie CGVS-vragenlijst; zie verklaring DVZ, vraag 29). Evenmin bleek dat er zich tijdens dit interview problemen zouden hebben voorgedaan bij de uiteenzetting van uw relaas of het overlopen van uw persoonsgegevens. Ook dit is een aanwijzing dat de moeilijkheden op mentaal vlak waarvan sprake, niet van die aard zijn dat ze uw procedure of de inhoud van uw verklaringen in het gedrang zouden brengen. Er kan niet worden aangenomen dat u slechts anderhalve maand na het interview bij DVZ, waar u verklaarde dat u het goed stelde, plots dermate zware psychische problemen zou hebben ontwikkeld waardoor u niet zou kunnen worden geïnterviewd, zoals uw advocaat alludeert in haar e-mail van 26 maart 2023, noch brengt u enig begin van bewijs of attestatie aan daaromtrent. Ook het gegeven dat u noch uw advocaat duiding gaven bij uw afwezigheid (voor de duur van één dag) op het persoonlijk onderhoud van 7 maart 2023 ondermijnt het bestaan van ernstige psychische problematiek in uw hoofde. Indien dat werkelijk zo was, kan jullie verwacht dat jullie het CGVS hiervan spoedig op de hoogte zouden brengen, quod non.

Gelet op het voorgaande werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

4.3. Artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen roept de verzoeker minstens eenmaal op voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming.

De omstandigheden waarin het persoonlijk onderhoud plaatsvindt, worden bepaald door de Koning.

Wanneer een groot aantal vreemdelingen tegelijk om internationale bescherming verzoekt, waardoor het voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de praktijk onmogelijk is om tijdig het in het eerste lid bedoelde onderhoud af te nemen, kan de minister met instemming van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslissen om het personeel van een andere instantie tijdelijk in te schakelen voor het afnemen van dit onderhoud. In dergelijke gevallen krijgt het personeel van die andere instantie vooraf de relevante opleidingen zoals door de Koning bepaald voor het personeel van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

§ 2. Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer :

1° de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op basis van het beschikbare bewijs een positieve beslissing kan nemen inzake de erkenning van de vluchtelingenstatus;

2° de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat de verzoeker niet persoonlijk kan gehoord worden als gevolg van blijvende omstandigheden waarop hij geen invloed heeft. Bij twijfel raadpleegt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg om na te gaan of de toestand die de verzoeker niet in staat maakt om te worden gehoord tijdelijk of aanhoudend van aard is.

Indien geen persoonlijk onderhoud plaatsvindt omwille van de in het eerste lid, 2°, genoemde reden, worden er redelijke inspanningen geleverd om de verzoeker de kans te bieden de nodige informatie in verband met zijn verzoek te verstrekken.

Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden overeenkomstig het eerste lid, 2°, heeft geen negatieve invloed op de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;

3° de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.

§ 3. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.”

Artikel 18, § 2, vierde lid van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het KB CGVS) bepaalt dat, in de situatie waarbij de verzoeker om internationale bescherming zich niet heeft aangemeld op de voor het persoonlijk onderhoud vastgelegde datum maar binnen de vijftien dagen na de vastgestelde datum van het persoonlijk onderhoud schriftelijk een geldige reden voor zijn afwezigheid overmaakt aan de commissaris-generaal, de commissaris-generaal de verzoeker om internationale bescherming op een latere datum opnieuw oproept of hem verzoekt om bepaalde inlichtingen schriftelijk te verschaffen.

Artikel 18, § 2, vijfde lid van het KB CGVS stipuleert voorts dat de commissaris-generaal een beslissing kan nemen op grond van de elementen in zijn bezit, indien de verzoeker, na opnieuw te zijn opgeroepen overeenkomst het vierde lid, een nieuwe geldige reden aanhaalt die zijn afwezigheid op het vastgelegde persoonlijk onderhoud rechtvaardigt.

4.4. Artikel 57/5ter, § 1 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 14 van richtlijn 2013/32/EU. Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. Artikel 14, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU bepaalt: *“Alvorens de beslissingsautoriteit een beslissing neemt, wordt de verzoeker in de gelegenheid gesteld persoonlijk gehoord te worden over zijn verzoek om internationale bescherming [...]”*

De Memorie van Toelichting stipuleert hierbij: *“Het organiseren van een persoonlijk onderhoud door de Commissaris-generaal waarbij elke verzoeker minstens eenmaal de kans krijgt de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten is een praktijk die reeds jarenlang wordt toegepast op het CGVS. Deze praktijk werd reeds vastgelegd in het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Gezien het persoonlijk onderhoud als een fundamenteel beginsel en waarborg geldt in de behandelingsprocedure van een verzoek om internationale bescherming is het aangewezen het principe van het persoonlijk onderhoud eveneens op te nemen in de wet.”* (Parl. St. Kamer, Doc 54 2548/001, p. 92 en 94-96).

De Raad dient in het kader van een richtlijnconforme uitlegging tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21)

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat voormeld artikel 14, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU een verplichting inhoudt om een verzoeker, alvorens de beslissingsautoriteit een beslissing neemt, in de gelegenheid te stellen persoonlijk te worden gehoord over zijn verzoek om internationale bescherming. Deze verplichting is onderdeel van de uitgangspunten en waarborgen in hoofdstuk II van de richtlijn 2013/32/EU en geldt zowel voor beslissingen over de ontvankelijkheid als voor de beslissingen ten gronde.

Het persoonlijk onderhoud is van fundamenteel belang, aldus het Hof.

De rechtspraak van het Hof dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, G. en R., pt. 38), kan verder niet worden toegepast op de schending van de artikelen 14 en 15 van de richtlijn 2013/32/EU. Ten eerste verplichten deze bepalingen de lidstaten namelijk in dwingende bewoordingen om de verzoeker in de gelegenheid te stellen om persoonlijk te worden gehoord en stellen zij specifieke en gedetailleerde regels vast over de wijze waarop dit onderhoud moet worden gevoerd. Ten tweede beogen dergelijke regels te verzekeren dat de verzoeker, in samenwerking met de beslissingsautoriteit, is verzocht alle elementen te verstrekken die relevant zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid en in het voorkomende geval de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming, hetgeen dit persoonlijk onderhoud een essentieel belang verleent in de procedure voor de behandeling van dit verzoek (HvJ 16 juli 2020, nr. C-517/17, Milkias Addis v. Bundesrepublik Deutschland, pten. 47, 54 en 70).

Het tweede lid van artikel 14 van de richtlijn 2013/32/EU voorziet vervolgens in uitzonderingen waarbij kan worden afgezien van een persoonlijk onderhoud over de inhoud van het verzoek, met name (a) indien de beslissingsautoriteit op basis van het beschikbare bewijs een positieve beslissing kan nemen inzake de erkenning van de vluchtelingenstatus of (b) indien de beslissingsautoriteit van oordeel is dat de verzoeker niet persoonlijk kan worden gehoord als gevolg van blijvende omstandigheden waarop hij geen invloed heeft.

Volgens het Hof getuigt de omstandigheid dat de Uniewetgever er in het kader van deze richtlijn voor heeft gekozen om te voorzien in een duidelijke en uitdrukkelijke verplichting voor de lidstaten om de persoon die om internationale bescherming verzoekt in de gelegenheid te stellen persoonlijk te worden gehoord alvorens op zijn verzoek wordt beslist, en voorts te voorzien in een uitputtende reeks uitzonderingen op deze verplichting, van het fundamentele belang dat door deze wetgever aan een dergelijk persoonlijk onderhoud voor de asielprocedure wordt gehecht (HvJ 16 juli 2020, nr. C-517/17, Milkias Addis v. Bundesrepublik Deutschland, ptn. 47, 54 en 70). Hieruit volgt dat de uitzonderingen op het persoonlijk onderhoud voorzien in artikel 14, lid 2 van richtlijn 2013/32/EU exhaustief zijn; enkel in die gevallen kan worden afgezien van een persoonlijk onderhoud.

Deze uitzonderingen op de verplichting om een persoonlijk onderhoud te organiseren worden opgesomd in artikel 57/5ter, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verder stelt artikel 14, lid 3 van de richtlijn 2013/32/EU: *“Het feit dat er geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden in overeenstemming met dit artikel belet de beslissingsautoriteit niet een beslissing over een verzoek om internationale bescherming te nemen.”* Volgens lid 4 heeft het feit dat er geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden overeenkomstig lid 2, onder b) geen negatieve invloed op de beslissing van de beslissingsautoriteit.

Waar artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het feit dat er geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming, moet dit dus worden gelezen in het kader van artikel 14 van de richtlijn 2013/32/EU, zoals ook wordt bevestigd in de Memorie van Toelichting: *“De derde paragraaf stelt dat het feit dat er geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet belet een beslissing te nemen over het verzoek tot internationale bescherming. Dit betreft de omzetting van artikel 14.3 van de richtlijn. Het principe blijft dat elke verzoeker minstens eenmaal de kans moet krijgen de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten (behoudens in de hiervoor vermelde uitzonderlijke situaties).”* (Parl.St. Kamer, Doc 54 2548/001, p. 92 en 94-96).

Ten slotte stelt artikel 14, lid 5 van richtlijn 2013/32/EU dat lidstaten bij hun beslissing inzake een verzoek om internationale bescherming kunnen laten meewegen dat de verzoeker niet voor het persoonlijke onderhoud is verschenen, tenzij hij daarvoor een geldige reden had.

4.4. In casu nam de verwerende partij kennis van verzoeksters antwoorden bij de Dienst Vreemdelingen-zaken (hierna: de DVZ) op de CGVS-vragenlijst, die op 9 december 2022 werd ingevuld. Niettegenstaande deze ingevulde CGVS-vragenlijst, was zij klaarblijkelijk initieel zelf van oordeel dat het noodzakelijk was om verzoekster te horen aangezien verzoekster tweemaal werd opgeroepen.

Zoals reeds vermeld, maakte verzoekster een medisch attest van 27 januari 2023 en een medisch attest van 6 maart 2023 over om haar afwezigheid respectievelijk tijdens het eerste voorziene persoonlijke onderhoud van 26 januari 2023 en het tweede voorziene persoonlijk onderhoud van 7 maart 2023 te rechtvaardigen. Uit de motieven van de bestreden beslissing kan niet blijken dat deze medische attesten door de verwerende partij niet werden aanvaard als een geldige reden om haar afwezigheid op de vastgelegde persoonlijk onderhoud te wettigen.

De verwerende partij is evenwel van mening dat verzoekster niet aantoonde dat zij niet op een normale wijze zou kunnen deelnemen aan de asielprocedure, met name dat haar psychische toestand van die aard is dat zij niet zou kunnen worden geïnterviewd.

De Raad stelt samen met verzoekster vast dat de verwerende partij vervolgens de bestreden beslissing nam zonder verzoekster verder te horen, noch mondeling, noch schriftelijk. De verwerende partij motiveert te dezen in de bestreden beslissing als volgt:

“Aangezien het, (1) zoals eerder aangehaald, na het betekenen van twee convocaties niet mogelijk bleek om u te horen op het CGVS, en (2) uit uw verklaringen blijkt dat uw vluchtrelaas integraal in het verlengde ligt van het relaas van uw partner, dat reeds door de asielinstanties werd geëvalueerd (zie infra), kan worden besloten dat er in uw administratief dossier voldoende elementen voorhanden zijn om tot een beoordeling te komen over uw vrees bij terugkeer naar El Salvador, zonder u nog een derde maal op te roepen voor een persoonlijk onderhoud.”

De verwerende partij steunt haar beoordeling vervolgens op de verklaringen die verzoekster heeft afgelegd bij de DVZ (AD CGVS, stuk 7, CGVS vragenlijst van 9 december 2022). Verzoekster verklaarde bij de DVZ dat na het vertrek van haar partner uit El Salvador zij problemen kreeg met de bendes, die haar afpersten en na verloop van tijd zouden hebben gedwongen tot seksuele betrekkingen (CGVS vragenlijst, punt 3.5).

In de bestreden beslissing wordt aangestipt dat de oorspronkelijke problemen van haar partner met de bendeleden in El Salvador reeds ongeloofwaardig werden bevonden, zowel door het CGVS als de Raad in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek. Daar verzoekster haar beschermingsverzoek baseert op een reeks gebeurtenissen die in het verlengde liggen van het reeds ongeloofwaardig geachte relaas van haar

partner, kan, volgens de verwerende partij, aan deze gebeurtenissen evenmin geloof worden gehecht. Bovendien, stelt de verwerende partij, druist haar relaas in tegen wat haar partner zelf verklaarde tijdens zijn eerste asielpcedure, met name dat hij geen kennis had van problemen die verzoekster met de bendes zou hebben gekend, terwijl uit verzoeksters verklaringen zou moeten blijken dat haar partner daar wel kennis van zou hebben gehad. In het verlengde hiervan wordt ook gewezen op de lange wachttijd alvorens haar partner zijn tweede beschermingsverzoek indiende, hetgeen volgens de verwerende partij opvallend is indien verzoekster reeds werkelijk zou zijn belaagd door de benedeleden.

Zoals reeds uiteengezet, belet het gegeven dat er geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden de verwerende partij niet om een beslissing over een verzoek om internationale bescherming te nemen op grond van de elementen van het dossier. In casu was de verwerende partij van mening dat er in het administratief dossier voldoende elementen voorhanden waren om tot een beoordeling te komen over verzoeksters vrees bij terugkeer naar El Salvador, zonder haar nog een derde maal op te roepen voor een persoonlijk onderhoud.

Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift evenwel terecht op dat zij tijdens haar verklaringen bij de DVZ duidelijk aangaf het moeilijk te hebben met datums en verschillende keren benadrukte een gebeurtenis niet in de tijd te kunnen duiden (CGVS-vragenlijst, punt 3.5), hetgeen een verklaring kan bieden voor eventuele tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van haar partner.

Gelet op dit gegeven alsook haar verklaringen dat zij herhaaldelijk slachtoffer zou zijn geweest van seksueel geweld (verkrachting) door benedeleden, komt het niet passend voor om zich voor het nemen van de bestreden beslissing enkel te baseren op verzoeksters verklaringen bij de DVZ en de verklaringen van haar partner tijdens zijn eerste asielpcedure, zelfs al zouden haar verklaringen in het verlengde liggen van het reeds ongeloofwaardig geachte relaas van haar partner, gelet op de noodzaak van een individuele beoordeling.

Er kan overigens niet blijken dat verzoekster een volwaardig alternatief werd geboden om de nodige en verdere informatie in verband met haar beschermingsverzoek te verstrekken, zoals het toesturen van een verzoek om inlichtingen (zie artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 10 van het KB CGVS), hetgeen verzoekster terecht in haar verzoekschrift opwerpt.

Het interview bij de DVZ waarbij verzoekster heeft geantwoord op de CGVS-vragenlijst kan immers niet worden beschouwd als een volwaardig alternatief voor het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. In de CGVS-vragenlijst wordt uitdrukkelijk gesteld dat deze *“is bedoeld als een instrument ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek”* op het CGVS, dat op het CGVS de mogelijkheid zal worden geboden om uitvoerig alle elementen en feiten weer te geven en dat het invullen van de vragenlijst is beperkt tot het nauwkeurig, maar in het kort, weergeven waarom een verzoeker bij terugkeer problemen vreest of riskeert. De verzoeker moet daarbij kort de voornaamste feiten of elementen weergeven; een uitvoerig gedetailleerd overzicht wordt niet verwacht.

De Raad wijst erop dat de verwerende partij haar beslissingen op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden en moet stoelen op een correcte en volledige feitenvinding. Gelet op het gegeven dat verzoekster verklaarde dat zij herhaaldelijk slachtoffer is geweest van seksueel geweld, dat zij moeilijkheden heeft om gebeurtenissen te dateren, de omstandigheid dat zij niet persoonlijk werd gehoord over de inhoud van haar beschermingsverzoek tijdens een persoonlijk onderhoud dan wel via een verzoek om inlichtingen en het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud in de asielpcedure, meent de Raad dat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze is tot stand gekomen, hetgeen niet door de Raad kan worden hersteld.

De beroepsprocedure bij de Raad laat weliswaar toe dat iedere verzoeker wordt gehoord, en in casu was verzoekster ter terechtzitting aanwezig, maar er kan hierbij niet worden gewaarborgd dat alle voorwaarden die door artikel 15 van de richtlijn 2013/32/EU worden gesteld aan het persoonlijk onderhoud, worden geëerbiedigd. Gelet op de openbaarheid van de zittingen en het schriftelijke karakter van de beroeps-procedure, zijn de omstandigheden bij de Raad niet van die aard dat een passende geheimhouding wordt gewaarborgd en de verzoeker de gronden voor zijn verzoek uitvoerig kan uiteenzetten. Het ontbreekt de Raad bovendien aan verdere onderzoeksbevoegdheid.

De verwerende partij, die geen nota met opmerkingen heeft ingediend en ter terechtzitting slechts volhardt in de bestreden beslissing, brengt geen elementen aan die hierover anders doen denken.

Het weze hierbij nog benadrukt dat ook verzoekster gehouden is aan haar medewerkingsplicht, te meer zij tijdens de terechtzitting verklaart dat zij psychologische opvolging geniet, het nu beter met haar gaat en zij zich in staat acht om gehoor te geven aan een mogelijke volgende oproeping voor een persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat, mede in acht genomen grenzen van ondervraging ter terechtzitting en de afwezigheid van de nodige onderzoeksbevoegdheid, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde

bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 maart 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES